

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 227.965 van 2 juli 2014
in de zaak A. 211.075/X-15.635.**

In zake : de DEPUTATIE VAN DE PROVINCIERAAD VAN VLAAMS-
BRABANT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Dany Socquet
kantoor houdend te 3080 Tervuren
Merenstraat 28
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

1. Francis VAN EERDENBRUGH
2. Annie BOURGUIGNON
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Dirk Lindemans en Filip De Preter
kantoor houdend te 1000 Brussel
Keizerslaan 3
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkomende partij :

Dirk VAN CAMPEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Els Empereur
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Brusselstraat 59/5
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 18 december 2013, strekt tot de cassatie van het arrest nr. A/2013/0637 van 5 november 2013 van de Raad voor Vergunningsbetwistingen in de zaak 1213/0001/A/4/0115 waarbij het beroep, ingesteld tegen het besluit van de deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant van 5 juli 2012 houdende het verlenen van een stedenbouwkundige vergunning aan Dirk Van Campen voor de regularisatie van een aangelegde

rijpiste voor paarden, gegrond wordt verklaard en de vergunning wordt vernietigd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 10.191 van 7 januari 2014.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

De tussenkomende partij heeft een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 20 februari 2014. De tussenkomende partij heeft een memorie ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Ann Van Mingeroet heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 20 juni 2014.

Staatsraad Pierre Lefranc heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Dany Socquet, die verschijnt voor de verzoekende partij, advocaat Filip De Preter, die verschijnt voor de verwerende partij, en advocaat Katrien Miclotte, die loco advocaat Els Empereur verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Auditeur Wouter De Cock heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Het bestreden arrest verklaart het beroep van de verweerders tot vernietiging van het besluit van de deputatie van de provincieraad van verzoekster van 5 juli 2012 ontvankelijk en gegrond, vernietigt het voormelde besluit, beveelt verzoekster een nieuwe beslissing te nemen over de vergunningsaanvraag van de tussenkomende partij en legt de kosten van het beroep ten laste van verzoekster.

4. Met het voor de RvVb bestreden besluit van 5 juli 2012 verleent verzoekster een stedenbouwkundige vergunning aan de tussenkomende partij voor “de regularisatie van een aangelegde rijpiste voor paarden”.

IV. Regelmatigheid van de procedure

A. Verzoek tot uitbreiding cassatieberoep

5. De verwerende partijen voeren aan dat het met het bestreden arrest vernietigde besluit van verzoekster, tevens het voorwerp was van een ander annulatieberoep dat in die zaak werd afgedaan bij arrest A/2013/0638 van 5 november 2013 van de RvVb. In dit laatste arrest werd vastgesteld dat dit beroep geen voorwerp meer heeft ingevolge het bestreden vernietigingsarrest.

Het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’ (hierna: cassatieprocedurebesluit) voorziet niet in een regeling wanneer zoals in *casu* er enkel cassatieberoep is

ingesteld tegen het vernietigingsarrest van de RvVb en niet tegen het arrest dat met verwijzing naar dit vernietigingsarrest vaststelt dat het beroep geen voorwerp meer heeft.

In geval van cassatie van het bestreden vernietigingsarrest zal het voorwerp van het beroep dat geleid heeft tot het niet bestreden arrest “komen te herleven”. “De enige oplossing lijkt” volgens de verwerende partijen te zijn dat de Raad van State “het cassatieberoep uitbreidt tot het arrest van 5 november 2013, met nummer A/2013/0638, wat dan impliceert dat de Leidende Ambtenaar als partij in deze procedure zou worden opgeroepen”.

Beoordeling

6. In geval van cassatie verwijst de Raad van State de zaak overeenkomstig artikel 51 van het cassatieprocedurebesluit naar de RvVb die met inachtneming van het arrest van de Raad van State opnieuw uitspraak moet doen over de vordering tot vernietiging die geleid heeft tot het vernietigde arrest van de RvVb.

7. Cassatieberoep tegen een arrest van de RvVb kan, gelet op de vereiste van hoedanigheid in artikel 3 van het cassatieprocedurebesluit, enkel worden ingesteld door één der betrokken partijen met inachtneming van de ter zake geldende procedureregels.

Het komt de Raad van State niet toe een cassatieberoep in de ene zaak, al dan niet ambtshalve, uit te breiden tot een andere zaak met hetzelfde voorwerp waarin geen van de betrokken partijen een cassatieberoep hebben ingesteld.

B. Verzoek tot voortzetting

8. Verzoekster heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ingediend waarin zij haar middelen herhaalt. Het cassatieprocedurebesluit

voorziet na de kennisgeving van het auditorsverslag niet in de mogelijkheid om een laatste memorie neer te leggen. Wanneer de auditeur concludeert tot de verwerping van het cassatieberoep moet verzoekster luidens artikel 18, § 1, van het cassatieprocedurebesluit, op straffe van de toewijzing van de afstand van geding, “vragen dat de procedure wordt voortgezet teneinde te worden gehoord”. Het voormelde procedurestuk wordt alleen in aanmerking genomen in zoverre wordt gevraagd de procedure voort te zetten om gehoord te worden.

V. Onderzoek van de middelen

Eerste middel

9. Verzoekster voert de schending aan van de artikelen 4.3.1 § 1, 1°, a), 4.7.21 § 1, 4.8.2 en 4.8.11 § 1, 3° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna: VCRO), de artikelen 11 en 15 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen (hierna: inrichtingsbesluit) en artikel 149 van de Grondwet.

In een eerste onderdeel argumenteert verzoekster dat de RvVb de vordering tot vernietiging van de verweerders onontvankelijk diende te verklaren “bij gebreke aan het rechtens vereiste belang”. De verweerders hebben “geen bezwaarschrift [...] ingediend bij het openbaar onderzoek en aldus te kennen [...] gegeven akkoord te kunnen gaan met de aanvraag”. Uit de uiteenzetting van verweerders blijkt niet “dat zij beschikken over het rechtens vereiste belang”. “[H]et loutere nabuurschap [verschafft] op zich geen voldoende belang” aangezien concreet moet worden aangetoond “op welke wijze de toegekende stedenbouwkundige vergunning [...] rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of een nadeel kan teweeg brengen”. In de voor de RvVb bestreden stedenbouwkundige vergunning worden de in de aanvraag voorziene drie verlichtingspalen uitdrukkelijk uitgesloten waardoor de vergunde aanleg van de piste door een ophoging met 10 cm van een stuk landbouwgrond van 60 op 20 meter geen visuele hinder kan veroorzaken. Het feit dat de verweerders

“regelmatig paarden zien lopen op een stuk weiland” berokkent de verweerders geen hinder of nadeel “daar dit eigen is aan de planologische bestemming”. De RvVb “kon er dus niet [mee] volstaan om te stellen dat het eventuele uitzicht dat” de verweerders “al zouden hebben op de rijpiste, hun uitzicht op het achtergelegen gebied zou verstoren”.

In een tweede onderdeel argumenteert verzoekster dat uit de vernietigde stedenbouwkundige vergunning “wel degelijk blijkt op grond van welke overwegingen een rijpiste zoals omschreven in het aanvraagdossier kan worden vergund op de bedoelde locatie overeenkomstig de voorschriften” van de artikelen 11 en 15 van het inrichtingsbesluit “en aldus verenigbaar is met het agrarisch gebied”. Het bestreden arrest schendt “de jurisdictionele motiveringsplicht” omdat “het gestoeld is op een foutieve juridische grondslag”. De overwegingen in de vernietigde stedenbouwkundige vergunning “volstaan [immers] wel degelijk om ‘af te wijken van de voorschriften opgenomen in artikel 11.4.1’” en tonen aan dat de “verenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening” is gesteund op “juiste feitelijke gegevens” en een correcte beoordeling van die gegevens, en zijn redelijk. “Ook met betrekking tot de toepasselijkheid van artikel 15.4.6.1. van het [i]nrichtingsbesluit is het niet kennelijk onredelijk te oordelen dat de aanleg van een piste ter hoogte van 10 cm in vergelijking met het bestaande maaiveld geen significante impact zal hebben op de schoonheidswaarde van het landschap”.

Beoordeling

10. Als administratieve cassatierechter mag de Raad van State niet in tweede instantie de feitelijke beoordeling van de RvVb overdoen maar mag hij enkel nagaan of het hem voorgelegde arrest overeenkomstig de wet is genomen. Luidens artikel 14, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State treedt de afdeling bestuursrechtspraak in geval van cassatieberoep “niet in de beoordeling van de [zaak] zelf”. In zoverre de middelonderdelen de beoordeling in feite van de gegevens van de zaak door de RvVb bekritiseert, is het middel onontvankelijk.

11. Artikel 4.8.11, § 1, 3°, VCRO bepaalt dat elke natuurlijke persoon of rechtspersoon die rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen kan ondervinden als gevolg van de vergunningsbeslissing een belanghebbende is die beroep kan instellen bij de RvVb.

12. Het eerste middelonderdeel gaat terug op het ontvankelijk verklaren in het bestreden arrest van het beroep van de verweerders “wat betreft hun belang” na verwerping van de excepties van respectievelijk verzoekster en tussenkomende partij. De RvVb stelt vooreerst vast dat “uit de gegevens van het dossier blijkt dat de betrokken rijpiste is aangelegd in de onmiddellijke omgeving van het perceel van” de verweerders die “vanaf de achterzijde van hun perceel een rechtstreeks uitzicht op de rijpiste” en de versterking van “hun uitzicht op het achtergelegen [...] landschappelijk waardevol agrarisch gebied” aanvoeren. De RvVb concludeert daaruit vervolgens dat de verweerders “daarmee voldoende aannemelijk visuele hinder en derhalve een belang [...] hebben”. De RvVb verwerpt dan de exceptie van verzoekster omdat het “indienen van een bezwaarschrift tijdens het openbaar onderzoek [...] geen ontvankelijkheidsvereiste” is. Tot slot verwerpt de RvVb de exceptie van de tussenkomende partij omdat zij de RvVb niet overtuigt dat “het groen op het perceel” van de verweerders “hen zou beletten een zicht te nemen op het achterliggend gebied”, dat “het achterliggend gebied reeds zou zijn aangetast door een landbouwbedrijf” dat “heel wat verder afgelegen is van het perceel van” de verweerders en dat “de aangelegde rijpiste moet genieten van het vermoeden van vergunning”.

13. Door aldus te beslissen schendt het bestreden arrest noch artikel 4.8.11, § 1, 3°, VCRO, noch artikel 149 GW.

14. Het eerste middelonderdeel wordt verworpen.

15. Het tweede middelonderdeel gaat terug op de beoordeling van het enige middel van de verweerders door de RvVb waarin de schending wordt aangevoerd van het gewestplan Leuven, de artikelen 11 en 15 van het

inrichtingsbesluit en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ omdat verzoekster “de afwijking van het gewestplan [...] niet op een wettige wijze” verantwoordt.

Het bestreden arrest besluit dat uit de aangehaalde overwegingen van het voormelde besluit van verzoekster van 5 juli 2012 niet blijkt dat verzoekster “de aanleg van een rijpiste verenigbaar acht met de bestemming agrarisch gebied, maar niettemin een vergunning verleent omdat geen afbreuk wordt gedaan aan de doelstellingen van het agrarisch gebied en omdat de bestaande agrarische structuur niet bijkomend wordt aangetast” en dat de RvVb “geen bepalingen bekend [zijn] die zouden toelaten om op geldige wijze af te wijken van de voorschriften [...] in artikel 11.4.1 van het [i]nrichtingsbesluit op grond van” de aangehaalde overwegingen van het voormelde besluit van verzoekster.

16. Het gegrond verklaren van het enige middel van de verweerders is niet gesteund op artikel 15 van het inrichtingsbesluit. In zoverre de schending van deze bepaling wordt aangevoerd is het middelonderdeel onontvankelijk.

17. Voorts schendt het bestreden met redenen omkleed arrest geen van de overige aangevoerde wetsbepalingen, noch artikel 11 van het inrichtingsbesluit, noch artikel 149 GW, door te beslissen zoals onder randnummer 15 weergegeven.

Het tweede middelonderdeel is voor het overige niet gegrond.

Tweede middel

18. Verzoekster voert de schending aan van artikel 4.7.21, § 1, 4.7.22, 4.7.23 en 4.8.28, § 2, VCRO en het substitutiebeginsel.

Verzoekster betoogt dat het bestreden arrest ten onrechte heeft geoordeeld dat de kosten van het beroep van de verweerders ten laste van

verzoekster zijn en niet van het Vlaamse Gewest zoals zij “uitdrukkelijk [had] gevorderd in de antwoordnota”. Verzoekster is immers “opgetreden als een door de [VCRO] met een opdracht van algemeen belang belaste overheid, zodat de kosten ten laste van het Vlaamse gewest hadden dienen te worden gebracht”.

Beoordeling

19. Het substitutiebeginsel is geen in artikel 14, § 2, RvSt-wet bedoelde wet of een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm.

In zoverre is het middel onontvankelijk.

20. In zoverre de schending van de artikelen 4.7.21, § 1, 4.7.22 en 4.7.23 VCRO wordt aangevoerd, is het middel bij gebrek aan een uiteenzetting op welke wijze deze decretale bepalingen worden geschonden door het bestreden arrest zoals vereist overeenkomstig artikel 3, § 2, 9°, van het cassatieprocedurebesluit onontvankelijk.

21. Artikel 4.8.28, § 2, VCRO bepaalt dat de RvVb in zijn uitspraak het geheel of een deel van de kosten ten laste van de partij legt die ten gronde in het ongelijk gesteld wordt.

De tenlastelegging van de kosten is een rechtsgevolg van de uitspraak van de RvVb.

22. Het bestreden arrest, dat het beroep van de verweerders gegrond verklaart, legt de kosten ten laste van de in het ongelijk gestelde verzoekster na verwerping van haar verzoek “om de kosten ten laste van het Vlaamse Gewest te leggen” omdat “artikel 4.8.28, § 2, eerste lid VCRO bepaalt dat het geheel of een deel van de kosten ten laste wordt gelegd van de partij die ten gronde in het ongelijk wordt gesteld”.

Door aldus de kosten ten laste te leggen van de in het ongelijk gestelde verzoekster, schendt de RvVb artikel 4.8.28, § 2, VCRO niet.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

De tussenkomende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 125 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van twee juli 2014, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Jan Clement,	staatsraad,
bijgestaan door	
Silvan De Clercq,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Silvan De Clercq

Johan Lust